

סתירה בין אוקימתת רבי יוחנן את דברי המשנה לבין הברייתא. כי **כאן**, הברייתא הזו האוסרת בשתים, מדובר בה **בתפיסה אחת**, שאין הפסק של תל גבוה בין המרקוליס לבין האבנים שנמצאו בתוך ארבע אמותיו —

ובאופן זה אסורות אפילו שתיים בין לרבי ישמעאל ובין לחכמים. מפני שהן נראות עמו הואיל והן בתוך ארבע אמותיו. ולפי מסקנא זו נחלקו כשהן מרוחקות. (7) חכמים מתירים, מפני שהן רחוקות, ורבי ישמעאל אוסר כשהן שלש מפני שעושין מרקוליס קטן בצד גדול.

כאן משנתנו, ששינוי בה רבי ישמעאל מתיר שתיים בתוך ארבע אמות, מדובר בה **בשתי תפיסות**, שיש עליהן היכר שלא נפלו ממנו. והיכי **דמי** ואיך יוכר עליהן? **דאיכא גובהא**, תל מפסיק ביני האבנים וביני המרקוליס.

הילכך, לחכמים מותרות אפילו שלש, שלדעת חכמים הנידון הוא רק אם נפלו ממנו אם לא, והיות ותל מפסיק ביניהם — מותרות. ולדעת רבי ישמעאל — אסורות אם הן שלש, אפילו שלא נפלו ממנו, מפני שהוא מרקוליס קטן בצד מרקוליס גדול.

לסיכום: חכמים מתירים בכל אופן שיש היכר שלא נפלו ממנו, וזה יצויר בשתי

שנינו ברייתא: **אבנים שנשרו מן המרקוליס, אם נראות עמו — אסורות, שאין נראות עמו — מותרות.**

ורבי ישמעאל אומר: שלש אסורות, שתיים מותרות.

ובברייתא זו נאמר "אבנים שנשרו". משמע שידוע שנשרו, וטעם חכמים המתירים כשאין נראות עמו הוא משום שהם שברים⁽⁶⁾. וקשה על דברי רבי יוחנן האומר שלא נחלקו כאשר ידוע שנפלו ממנו?

ומתרצת הגמרא: **אמר רבא: לא תימא אל תאמר "שנשרו", אלא אימא [גירסת רש"י]: תנין צריך לשנות "שנמצאו" בצד המרקוליס, ואין ידוע שנשרו ממנו.**

ומקשה הגמרא: **וכי סבר רבי ישמעאל שתיים בתוך ארבע אמות מותרות?**

והא **תניא** שנינו ברייתא אחרת: **רבי ישמעאל אומר: שתיים בתפיסה לו בתוך ארבע אמות — אסורות, שלש אפילו מרוחקות — אסורות.**

הרי, ששתיים מקורבות אסורות לדברי רבי ישמעאל?

ומתרצת הגמרא: **אמר רבא: לא קשיא. אין**

— מותרות, שאם יאסרו, אם כן אין לדבר סוף. מאירי.

6. כן כתב רש"י. והריטב"א מבאר, מפני שכל שנתרחקו ואין נראות עמו, נראה שהמרקוליס מסלק קלונו

[בלשון סגי נהור] מהם. ואילו כשהן קרובות והן

7. רש"י כתב "מרוחקות", ולא ביאר האם כוונתו ליותר מארבע אמות.

וצריך ביאור, אם מדובר ביותר מארבע אמות, אם כן אין לדבר סוף, ואם כוונתו בתוך ארבע